

Sygn. akt IV P 265/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2015r.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSR Beata Bury</i>
Protokolant:	<i>Magdalena Zajac</i>

po rozpoznaniu w dniu **19 października 2015r. w Rzeszowie**

sprawy z powództwa **V. O.**

przeciwko **Funduszowi Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z siedzibą w W. - reprezentowanemu przez Ministra Pracy i Polityki Społecznej w imieniu którego działa Marszałek Województwa (...)**

o wypłatę świadczeń z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracowniczych

I. zasądza od pozwanego Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z siedzibą w W., w imieniu którego działa Marszałek Województwa (...) na rzecz powódki V. O. kwotę 9 677,19 zł (dziewięć tysięcy sześćset siedemdziesiąt siedem złotych 19/100) tytułem niezaspokojonych roszczeń pracowniczych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 maja 2015 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z siedzibą w W., w imieniu którego działa Marszałek Województwa (...) na rzecz powódki V. O. kwotę 900,00 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. kosztami opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona z mocy ustawy, obciąża pozwanego i z tego tytułu nakazuje ściągnąć od pozwanego Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z siedzibą w W., w imieniu którego działa Marszałek Województwa (...) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rzeszowie kwotę 484,00 zł (czteryście osiemdziesiąt cztery złote).

Sygn. akt IV P 265/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 28 października 2015 r.

Pozwem z dnia 8 maja 2015 r., skierowanym przeciwko pozwanemu Funduszowi Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W. reprezentowanemu przez Ministra Pracy i Polityki Społecznej w imieniu którego działa Marszałek Województwa (...), powódka V. O. wniosła o zasądzenie kwoty 9 677,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia

wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że była zatrudniona w (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., świadcząc pracę w Ł. przy budowie autostrady (...) odcinek R.-J.. W wyniku niewypłacalności pracodawcy, nie otrzymała wynagrodzenia za pracę za kwiecień 2014 r., ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy oraz odprawy pieniężnej w wysokości 2-miesięcznego wynagrodzenia. Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 28 maja 2014 r. sygn. akt IV Np 188/14 Sąd Rejonowy w Rzeszowie nakazał zapłacić spółce powyższe należności. Powódka, na podstawie tytułu wykonawczego skierowała sprawę do egzekucji komorniczej, która okazała się bezskuteczna w stosunku do spółki, co skutkowało umorzeniem postępowania w dniu 22 stycznia 2015 r. W konsekwencji, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w piśmie z dnia 31 marca 2015 r. odmówił wypłaty świadczeń, wskazując na niewystąpienie niewypłacalności pracodawcy w rozumieniu art. 3 i art. 8 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. Dalej strona powodowa podniosła, że w spornej sprawie znajduje zastosowanie art. 8a ww. ustawy. Od początku kwietnia 2014 r. pracodawca nie prowadził działalności gospodarczej – robót związanych z budową dróg i autostrad. Wówczas spółka zaprzestała prac przy budowie odcinka autostrady (...) pomiędzy Ł. a P. z powodu braku środków finansowych. Wypłaciła część wynagrodzeń za marzec i kwiecień 2014 r., a do dnia dzisiejszego nie wznowiła działalności, w tym nie reaktywowała zatrudnienia. Z powyższego wynika, że została spełniona przesłanka zaprzestania prowadzenia działalności przez pracodawcę trwająca dłużej niż 2 miesiące, w związku z czym pozwany powinien uwzględnić wniosek indywidualny o wypłatę niezaspokojonych roszczeń pracowniczych z Funduszu.

Powódka wyjaśniła, że dochodzi kwoty 9.677,19 zł tytułem niewypłaconych należności wynikających z wniosku indywidualnego o wypłatę świadczeń z FGŚP z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracowniczych tj. kwoty 1.160,62 zł tytułem zaległego wynagrodzenia za kwiecień 2014, kwoty 869,93 zł tytułem niewypłaconego ekwiwalentu pieniężnego za 3 dni urlopu wypoczynkowego oraz kwoty 7.646,64 zł tytułem dwumiesięcznej odprawy pieniężnej. Wskazała przy tym, że odprawa z kwoty 12.080,53 zł została pomniejszona do kwoty 7.646,64 zł stanowiącej dwukrotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia zgodnie z art. 14 ust. 3 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy.

W piśmie procesowym z dnia 26 czerwca 2015 r. strona powodowa wskazała, że w kwietniu 2014 r. (...) porzuciła teren budowy z powodu braku środków na kontynuowanie działalności gospodarczej. Zrezygnowała z dalszego prowadzenia tej działalności, wyprowadzając się z pierwotnej siedziby bez podania adresu. Powołała się przy tym na wyrok SN z dnia 4 września 2012 r. (I PK 72/12), w którym wskazano, że w razie wystąpienia niewypłacalności, o której mowa w art. 8a, pracownikowi przysługują roszczenia określone w art. 12 ustawy o ochronie roszczeń albowiem przysługują one w razie niewypłacalności. Sąd wywiódł, że roszczenia z tytułu niewypłacalności przysługują nie tylko osobom będącym (aktualnymi) pracownikami w dacie niewypłacalności, lecz także byłym pracownikom czyli osobom, których stosunek pracy ustał przed datą niewypłacalności pracodawcy (por. także wyrok SN z dnia 12 czerwca 2013 r., I PK 12/13).

Pozwany Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W. reprezentowany przez Ministra Pracy i Polityki Społecznej, w imieniu którego działa Marszałek Województwa (...) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że nie zaistniała żadna z przesłanek niewypłacalności określonych w przepisach ustawy z dnia 13 lipca 2006 r., że wobec spółki (...) sp. z o.o. nie została ogłoszona upadłość, nie został oddalony wniosek o ogłoszenie upadłości, nie zostało umorzone postępowanie upadłościowe ani nie była prowadzona likwidacja tej spółki. Analogicznie należy ocenić zastosowanie art. 8a ustawy – nie doszło do faktycznego zaprzestania działalności gospodarczej przez byłego pracodawcę przez okres dłuższy niż 2 miesiące (faktyczna niewypłacalność). Postanowienie o bezskuteczności egzekucji nie stanowi potwierdzenia tej okoliczności. Dalej strona podawała, że w przypadku wystąpienia okoliczności, o której mowa w art. 8a ustawy, możliwe jest jedynie wypłacenie zaliczki, o której mowa w art. 12a tej ustawy i to jedynie na wniosek pracownika pozostającego nadal w stosunku pracy z pracodawcą.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka V. O. była zatrudniona w (...) spółka z o.o. z siedzibą w K. w okresie od 4 kwietnia 2011 r. do 5 kwietnia 2014 r., na podstawie umowy o pracę, na stanowisku pracownika administracji ds. rozliczeń w pełnym wymiarze czasu pracy.

Umowa została rozwiązana przez pracodawcę za wypowiedzeniem na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 KP w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

Powódka świadczyła pracę przy budowie autostrady (...) odcinek R. – J.. Spółka posiadała biuro budowy autostrady w Ł. na ul. (...) - pracowały tam osoby związane bezpośrednio z budową autostrady, tj. kierownictwo budowy, jak również pracownicy administracyjni spółki, w tym powódka.

(dowód: akta osobowe powódki, oświadczenia powódki, O. D., P. B., A. Z. i T. Ł. - k. 93 – 97)

(...) sp. z o.o. jest spółką, której współnikiem jest słowacka (...).S. Świadczyła ona usługi na zasadzie outsourcingu – podwykonawstwa wyłącznie na rzecz (...) S.A. Oddział w Polsce. Spółka jako konsorcjum z P. - (...) prowadziła budowę autostrady (...) na odcinku R. – J.. Na początku 2014 r. stan zatrudnienia w spółce wynosił około 150 osób. Na tej budowie już od 2012 r. pojawiły się problemy ze wzmocnieniem gruntów, co spowodowało brak zapłaty przez (...) za niektóre roboty. Pod koniec 2013 r. doszło do sytuacji, gdy nie było porozumienia z inżynierem kontraktu i zamawiającym. W dniu 14 stycznia 2014 r. spółka wypowiedziała kontrakt. Jednocześnie (...) także wypowiedziało spółce kontrakt. Poza budową autostrady (...) na odcinku R. – J. spółka uczestniczyła także w budowie odcinka autostrady (...) w B., autostrady (...), drogi (...). Wypowiedzenie ze strony (...) dotyczyło budów na wszystkich tych odcinkach.

Po wypowiedzeniu umowy wszelkie roboty zostały przerwane. W okresie od wypowiedzenia kontraktu do marca – kwietnia 2014 r. były wykonywane czynności związane z ochroną placu budowy i inwentaryzacją materiałów pozostawionych na placu budowy. Spółka podejmowała próby rozliczenia kontraktu z zamawiającym. Spółka rozwiązywała także umowy o pracę z pracownikami. Część osób została zwolnionych już na początku roku, część sama odchodziła, a pozostałe osoby zostały zwolnione z dniem 5 kwietnia 2014 r. Kilka osób z księgowości zostało przesuniętych do słowackiej (...) S.A. Oddział w Polsce. W tym czasie spółka nie mogła rozliczyć się z podwykonawcami, ponieważ zamawiający wstrzymał wypłatę należności za faktury i wykonane prace. Spółka wypłaciła pracownikom wynagrodzenie za styczeń i luty, a wynagrodzenie za marzec zapłaciła centrala z B.. Po dniu 5 kwietnia 2014 r. spółka nie wystawiała faktur sprzedażowych. Po tej dacie składała jedynie dokumentację i sprawozdania do urzędów i instytucji, przy czym rozliczenia i deklaracje były zerowe, ponieważ spółka nie realizowała kontraktów gospodarczych. Nie prowadziła działalności, a jedynie podejmowała kroki w celu odzyskania środków finansowych od zamawiającego.

Po zdarzeniach, które miały miejsce w okresie marzec – kwiecień 2014 r. spółka nie poszukiwała nowych kontrahentów ani zleceń.

W lipcu 2014 r. spółka opuściła swoją siedzibę w K. przy ul. (...), nie podając nowego adresu.

W marcu 2014 r. (...) sp. z o.o. wystąpiła o ogłoszenie upadłości. We wrześniu 2014 r. sąd oddalił wniosek z uwagi na brak środków na uiszczenie opłaty sądowej. Kolejny wniosek o ogłoszenie upadłości został złożony w dniu 8 stycznia 2015 r. Obecnie w spółce jest powołany tymczasowy nadzorca i nie zostało wydane postanowienia w przedmiocie ogłoszenia upadłości.

(dowód: zeznania świadków: A. Z. - k. 129 – 130, P. B. - k. 156 – 157, S. K. - k. 157 – 158, M. S. - k. 159, pismo Komornika z dnia 15 maja 2015 r. - k. 98)

Po rozwiązaniu stosunku pracy spółka nie wypłaciła powódce części wynagrodzenia za przepracowany miesiąc kwiecień 2014 r. w kwocie 1.160,62 zł, ekwiwalentu za 3 dni urlopu wypoczynkowego w kwocie 869,93 zł oraz 2-miesięcznej odprawy w kwocie 12.080,53 zł.

Pozwem z dnia 20 maja 2014 r. skierowanym przeciwko (...) Sp. z o. o. z siedzibą w K. powódka wniosła o zasądzenie z powyższych tytułów łącznie kwoty 14.111,08 zł.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 28 maja 2014 r. tut. Sąd nakazał spółce zapłatę na rzecz powódki żądanych kwot wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami postępowania (sygn. akt IV Np 188/14).

Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego powódka skierowała sprawę do egzekucji komorniczej.

Postanowieniem z dnia 22 stycznia 2015 r. komornik prowadzący egzekucję spółki umorzył egzekucję z powodu jej bezskuteczności (Km (...)).

W dniu 10 lutego 2015 r. powódka złożyła indywidualny wniosek o wypłatę świadczeń z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracowniczych do FGŚP, których dysponentem jest Marszałek Województwa (...).

Pismem z dnia 31 marca 2015 r. Fundusz odmówił powódce wypłaty tych świadczeń podnosząc, że nie nastąpiła niewypłacalność pracodawcy zgodnie z art. 3 i 8 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy.

(dowód: odpis orzeczenia w postaci tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym tut. Sądu z dnia 28 maja 2014 r. sygn. akt IV Np 188/14 - k. 10 – 11, postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Katowice - Zachód w Katowicach z dnia 22 stycznia 2015 sygn. Km 1022/14 - k. 12, pismo pozwanego z 31 marca 2015 r. - k. 13 – 14, komunikat GUS z 11 lutego 2014 r. - k. 15, dokumentacja dołączona do odpowiedzi na pozew - k. 29 - 72, odpis z KRS-u spółki (...) sp. z o.o. w K. - k. 73 – 79)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, których treść i autentyczność nie budziły wątpliwości i nie były kwestionowane przez strony w toku postępowania.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków: A. Z., P. B., S. K. i M. S.. Świadkowie w związku ze świadczeniem pracy na rzecz spółki (...) posiadali informacje odnośnie sytuacji spółki i jej funkcjonowania. Ich zeznania są obiektywne, spójne i korespondujące ze sobą oraz z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowym postępowaniu powódka dochodziła roszczeń pracowniczych niezaspokojonych przez pracodawcę. Ułatwienia w egzekucji takich roszczeń stwarza ustawa z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. 2014 r., poz. 272). Zgodnie z art. 1 ustawy reguluje ona zasady, zakres i tryb ochrony roszczeń pracowniczych w razie niemożności ich zaspokojenia z powodu niewypłacalności pracodawcy. Przepisy ustawy stosuje się w przypadku niewypłacalności pracodawcy będącego przedsiębiorcą, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r., poz. 672), tj. osoby fizycznej, osoby prawnej i jednostki organizacyjnej niebędącej osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonującej we własnym imieniu działalność gospodarczą.

Do takich przedsiębiorców niewątpliwie należy były pracodawca powódki, tj. (...) sp. z o. o.

Przepisy ustawy o ochronie roszczeń od art. 3 do art. 8 określają, kiedy występuje niewypłacalność pracodawcy. W przedmiotowej sprawie nie zaistniała żadna z opisanych w nich sytuacji. Kolejną regulacją, która rozszerza zakres pojęcia niewypłacalności pracodawcy jest przepis art. 8a w/w ustawy. Zgodnie z tą regulacją, niewypłacalność pracodawcy, o którym mowa w art. 2 ust. 1, zachodzi również w razie niezaspokojenia roszczeń pracowniczych z powodu braku środków finansowych w przypadku faktycznego zaprzestania działalności przez pracodawcę,

trwającego dłużej niż 2 miesiące (ust. 1). Datą wystąpienia niewypłacalności pracodawcy jest dzień upływu terminu, o którym mowa w ust. 1 (ust. 2).

Z cytowanego przepisu wynika, że niewypłacalność w rozumieniu ustawy zachodzi również wtedy, gdy ma miejsce sytuacja cechująca się tym, że:

- pracodawca nie zaspokaja roszczeń pracowniczych,
- powodem niezaspokojenia roszczeń jest brak środków finansowych,
- pracodawca faktycznie zaprzestał działalności,
- stan ten trwa dłużej niż 2 miesiące.

Za datę wystąpienia niewypłacalności w takim wypadku ustawa uznaje dzień upływu 2-miesięcznego okresu faktycznego zaprzestania działalności przez pracodawcę.

Zauważyć należy, że istotą prowadzenia działalności gospodarczej jest działalność zarobkowa, w związku z tym, dla ustalenia czy działalność jest faktycznie wykonywana w myśl art. 8a ustawy, należy brać pod uwagę czy podmiot podejmuje działania związane z tworzeniem przychodów. To, że pracodawca formalnie zatrudnia pracowników, a także pozostaje w ewidencji lub rejestrach przedsiębiorców, nie jest przesłanką do ustalenia, iż faktycznie wykonuje on działalność.

Z zebranego materiału dowodowego wynika, iż poczynając od 6 kwietnia 2014 r. spółka wygasła działalność budowlaną w każdym dotychczas świadczonym miejscu na terenie całego kraju. Zaprzestała także od kwietnia 2014 r. regulować wynagrodzenia pracowników, co więcej - rozwiązała stosunki pracy. Od tego czasu nie podejmowała – nie kontynuowała – działalności gospodarczej, nie osiągała również żadnych przychodów. Jej funkcjonowanie było nominalne, sprowadzało się wyłącznie do wypełniania ciężących na niej obowiązków formalnoprawnych w postaci składania sprawozdań do odpowiednich podmiotów czy też podejmowania kroków mających na celu ogłoszenie upadłości czy odzyskanie należności.

Fakt braku formalnego ogłoszenia zakończenia działalności przez spółkę, jej likwidacji czy upadłości nie powinien przesądzać o bezzasadności powództwa. W realiach cytowanej ustawy większa część niewypłacalnych pracodawców pozostaje niesolidnymi podmiotami gospodarczymi, starającymi się uniknąć podejmowania uzasadnionych i chroniących kontrahentów, wierzycieli czy pracowników kroków prawnych. Łatwo można więc przyjąć, iż aby uniknąć odpowiedzialności dłużnika zarząd spółki czy jej wspólnicy nie będą podejmować żadnych czynności formalnych ułatwiających egzekucję czy windykację należności pracowniczych. Ponadto przeciwko powódce nie mogą przemawiać trudności w ustaleniu rzeczywistej czy precyzyjnej daty zakończenia faktycznej działalności gospodarczej. Występuje specyficzna sytuacja, w której pozwany Fundusz, sam, w ramach wszczętego postępowania, dokonuje czynności wyjaśniających, a potem na podstawie jego rezultatów podejmuje decyzję.

W ocenie Sądu, powódka wykazała, iż w przypadku (...) sp. z o.o. można mówić o niewypłacalności w rozumieniu art. 8a ust. 1 cytowanej ustawy polegającej na faktycznym zaprzestaniu działalności przez pracodawcę trwającą dłużej niż 2 miesiące. Przy czym za datę wystąpienia niewypłacalności należy uznać dzień upływu 2-miesięcznego terminu od zaprzestania prowadzenia tej działalności. W tym przypadku będzie to data 5 czerwca 2014 r.

W myśl art. 12 w razie niewypłacalności pracodawcy niezaspokojone roszczenia pracownicze podlegają zaspokojeniu ze środków Funduszu (ust. 1). Zaspokojeniu ze środków Funduszu podlegają należności główne m. in. z tytułu: wynagrodzenia za pracę (pkt 1); przysługujących pracownikowi na podstawie powszechnie obowiązujących przepisów prawa pracy: odprawy pieniężnej przysługującej na podstawie przepisów o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (pkt 2 d), ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, o którym mowa w art. 171 § 1 Kodeksu pracy, należny za rok kalendarzowy, w którym ustał stosunek pracy (pkt 2e) (ust. 2). Roszczenia z tytułów wymienionych w ust. 2 pkt 1, podlegają zaspokojeniu za okres nie dłuższy

niż 3 miesiące poprzedzające datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy albo za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające ustanie stosunku pracy, jeżeli ustanie stosunku pracy przypada w czasie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy (art. 12 ust. 3).

Roszczenie z tytułu wymienionego w ust. 2 pkt 2 lit. e podlega zaspokojeniu, jeżeli ustanie stosunku pracy nastąpiło w okresie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy (art. 12 ust. 4). Roszczenia z tytułów wymienionych w ust. 2 pkt 2 lit. d podlegają zaspokojeniu, jeżeli ustanie stosunku pracy nastąpiło w okresie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy lub w okresie nie dłuższym niż 4 miesiące następujące po tej dacie (art. 12 ust. 5).

Tak więc roszczenie powódki odnoszące się do wynagrodzenia za pracę za kwiecień 2014 r., ekwiwalentu za urlop oraz odprawy pieniężnej powinno być zaspokojone z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Odnosząc się do twierdzeń pozwanego, że powódka jest uprawniona wyłącznie do zaliczki, o której mowa w art. 12a, należy przytoczyć wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2012 r. (I PK 72/12), w którym stwierdzono, że w razie wystąpienia niewypłacalności, o której stanowi art. 8a, pracownikom przysługują roszczenia określone w art. 12 tej ustawy albowiem przysługują one "w razie niewypłacalności pracodawcy". Takie też stanowisko prezentuje Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 czerwca 2013 r. (I PK 12/13). Ponadto we wskazanych orzeczeniach Sąd Najwyższy przyjął, że były pracownik, którego stosunek pracy ustał w okresie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy polegającej na niezaspokojeniu roszczeń pracowniczych z powodu braku środków finansowych w wypadku faktycznego zaprzestania działalności, trwającego dłużej niż 2 miesiące (art. 8a ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy - Dz.U. Nr 158, poz. 1121 ze zm.) ma prawo nie tylko do zaliczki, o której mowa w art. 12a, lecz także do wynagrodzenia za pracę i innych roszczeń z tytułu należności głównych określonych w art. 12 tej ustawy.

Sąd orzekający podziela powyższe stanowiska. Tym samym upływ 2-miesięcznego terminu, w trakcie którego pracodawca faktycznie nie wykonuje działalności, powodujący skutek prawny w postaci jego niewypłacalności, uprawnia pracowników pozostających w stosunku pracy z takim pracodawcą w dacie upływu tego 2-miesięcznego terminu (dacie niewypłacalności pracodawcy - art. 8a ust. 2 ustawy) oraz pracowników, którzy w tej dacie już nie pozostają w stosunku pracy z niewypłacalnym pracodawcą, do uzyskania wypłaty ze środków Funduszu świadczeń pracowniczych określonych w art. 12 ust. 2 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych.

Z tych względów należało orzec jak w punkcie I wyroku. Zupełnie na marginesie należy wskazać na cel omawianej regulacji prawnej, jakim jest możliwe szybkie i sprawne zaspokojenie roszczeń pracowniczych, będących podstawą egzystencji, jak również na prawo regresu ze strony Funduszu w stosunku do pracodawcy na warunkach opisanych w art. 23 w/w ustawy.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 KPC w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 i § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r, poz. 490).

O opłacie sądowej orzeczono na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025).